

[Alsing Andersen.]

udvikling, for hele samfundshusholdningen. Ganske vist er den politiske aktivitet ikke gledet ud af billedet; den er tværtimod i de senere år — navnlig efter den sidste krig — blevet forøget. Jeg minder i denne forbindelse om vort medlemskab af NATO og om vor deltagelse i det mangeartede samarbejde, som finder sted gennem De Forenede Nationers talrige organer. Alligevel er det først og fremmest og i stigende grad de erhvervsmæssige og handelspolitiske problemer, som giver udenrigstjenesten dens mange opgaver i nutiden.

Derfor har man ret til at fastslå, at det lovgivningsområde, som vi i dag beskæftiger os med, er af allerstørste betydning for det danske samfunds trivsel og fremgang. Vi må under den økonomiske udvikling, der finder sted i verden i øjeblikket, have et vågent øje for de danske erhvervs muligheder overalt i verden. Det gælder i Norden, og det gælder i Europa. Det gælder i de syv, det gælder i de seks, og det gælder i forholdet mellem de seks og de syv. Det gælder i de internationale og regionale samarbejdsorganer, som efterhånden er oprettet. Det gælder ikke mindst i de oversøiske lande, både i Asien, i Afrika og i Latinamerika. Vi skal i høj grad lægge an på de mange nye uafhængige stater, som er oprettet efter de to sidste krige i Asien og i Afrika, men det gælder også om, at vi ikke forsømmer områderne i Latinamerika, som hidtil ikke er blevet udnyttet i tilstrækkelig grad.

Det er disse erhvervsmæssige og handelsmæssige opgaver, som har været i forgrunden under kommissionens overvejelser. Vi har i kommissionen i den forbindelse set på, hvordan disse opgaver blev løst i andre lande. Man har dér valgt forskellige fremgangsmåder. Nogle steder er det de store erhvervsorganisationer, som først og fremmest, med støtte af udenrigstjenesten, løser opgaverne, andre steder — som her i Danmark — har det nærmest været en statsopgave. Vi har overvejet disse forskellige fremgangsmåder i kommissionen, og vi er ikke mindst efter kraftig anbefaling fra erhvervsrepræsentanterne blevet enige om, at det er rigtigt at bevare den hidtil her i landet gældende ordning, således at disse vigtige eksportfremmende og dermed også

erhvervsfremmende interesser varetages af udenrigstjenesten både herhjemme og i udlandet, ikke mindst gennem udsendelse af erhvervsuddannet personale, der som hidtil skal knyttes til udenrigsministeriet enten som tjenestemænd eller — hvad vel nok i højere grad end i fortiden vil blive tilfældet i fremtiden — som kontraktansatte medarbejdere.

I denne sammenhæng vil jeg også gerne fremhæve udenrigsministeriets presse- og oplysningstjeneste. Denne tjeneste har allerede i den tid, der er gået, spillet en meget stor rolle, ikke alene indirekte ved i al almindelighed at vise flaget og prøve at slå Danmarks navn fast i udlandet, hvilket også har betydning indirekte for erhvervslivet, men også gennem en direkte indsats gennem en erhvervsmæssig propaganda. På denne måde har informations- og oplysningstjenesten betydet meget for eksporten og dermed også for erhvervene her i landet. Jeg kan ikke lade være med at fremhæve den indsats, der f. eks. er gjort af Danmarks informationskontor i New York siden 1945; den indsats, der herigennem ydes også til fremme af dansk eksport af enhver art, fortjener at fremhæves.

På denne baggrund vil det næppe forbyse, at man i kommissionen er kommet til den overbevisning, at vort land mange steder i verden er for sparsomt repræsenteret ved udsendte repræsentanter — at der simpelt hen er for mange bare pletter. Mit parti kan derfor støtte, at der finder en udvidelse af vor repræsentation sted forskellige steder i verden, og det vil naturligvis først og fremmest sige i Afrika, i Asien og i Latinamerika, således som det fremgår af kommissionens betænkning og de foreliggende lovforslag.

Enkeltheder skal jeg ikke begynde at remse op; men når f. eks. Danmark hidtil kun har været repræsenteret ved udsendte medarbejdere 6 steder i Afrika, tror jeg man meget let vil kunne blive enig om, at en sådan tilbageholdenhed ikke betaler sig i det lange løb, navnlig når man ser, at en række stater, deriblandt også skandinaviske stater som Norge og Sverige, ganske naturligt allerede er i gang med at placere sig disse steder i verden. Efter vor mening må det under denne udvikling også være nødvendigt for Danmark at udvide sin diplo-